

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Helge. Et Digt (Danske Klassikere)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 177.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288433872/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Helge

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

det i artiklen »Om Digterne Baggese og Oehlenschlägers« fra 1818.

Grundtvigs artikel var et forsøg på at skifte sol og vind lige i den litterære fejde som var brudt ud i kolvandet på Baggese's kritik. Hans kommentar til *Helge* former han derfor som en erklæring om at han ville være den første til at juble over værket hvis det betegnede digterens genrejsning, men det gør det altså ikke. Dermed kommenterer han også den mere generelle modtagelse af digtet, og da især den som blev formuleret af det parti af unge digtere og intellektuelle som havde dannet sig til forsvar for skjalden og som gik under navnet »Tylvtens« (»de tolv«). De så netop i *Helge* bekræftelsen på Oehlenschlägers geni, og værket blev på den måde det som slog fast i den rådende litterære mening, at han var den ypperste blandt Danmarks digtere.

En af de tolv var Carsten Hauch. Han skrev samtidens mest udførlige og principielle kritik af værket. I 1817 offentliggjorde han i tidsskriftet *Athene* en lang og dybtborende analyse af det under titlen »Om Digtet *Helge* af Oehlenschläger. En æsthetisk Afhandling«. Heri fremhæver han især digtningens organiske sammenhæng som udgår fra den tragiske skæbne i heltens kamp mod sin egen brødre. På den baggrund fremhæver han karaktertegningens fasthed og dybde og dens sammenhæng med digtets natursymbolik, og han hæfter sig ved det metriske mesterskab der ytrer sig både i romanterne og i den vekslende brug af versmåle gennem *Yrsa*. Med disse metriske overvejelser lægger han grunden til en tradition, som er blevet videreført i den mere moderne litteraturvidenskabelige beskæftigelse med værket. Denne tradition har fået sin autoritative afrunding i Jørgen Fafrers lille, men præcise studie i Oehlenschlägers verskunst.

Et vidnesbyrd om værkets nordiske gennemslagskraft er at det inspirerede en af Sveriges store digtere til et lignende arbejde. I årene 1820-25 offentliggjorde Esaias Tegnér sin store nordiske heltedigtning *Frithiofs saga*. Karakteristisk nok er dette værk en ren romancekreds, det var især Oehlenschlägers held med at fortælle en stor historie i små afrundede episoder som inspirerede.

Fra sin offentliggørelse indgik *Helge* således i nationallitteraturen og dermed i det læsende publikums dannelsesgrundlag. Det be-